

בטי עדר ז"ל

הלכה לעולמה, בשיבה טובה, אחת האחרונות מגרעין המייסדים שלנו. אני זוכרת את בטי מן הימים שהייתה המטפלת המיתולוגית בבית התינוקות, בימים של סטריליזציה, של חיתולים מבד כותנה, שצריך היה לשטוף באסלה לפני הכביסה, ולקפל אחריה. הימים שבהם אימהות צעירות, שהגיעו מבית היולדות, הכניסו את תינוקיהן ישר לבית התינוקות. (היו אימהות שהתנגדו לשיטה בכל מאודן, אני, לעומת זאת הרגשתי שבטי, יחד עם מיכל המאירי, ולימים פרנקי גליק, נתנו לי בטחון בתפקיד החדש).

בטי הייתה עובדת חרוצה וזריזה, ובשעה שהיא עבדה, ניקתה וקורצפה, ועברה ממקום למקום, היא הייתה מדברת, מספרת על משפחתה ועל נושאים אחרים. (עוד הרבה מאד שנים, בטי אהבה לספר, בגאווה רבה על בני משפחתה). אני, שעבדתי איתה, הייתי צריכה להחליט כל פעם, האם אני הולכת לכל מקום בעקבותיה, או שאני, עושה את עבודתי ומאבדת את סיפוריה.

בטי זכורה לי כאשה נאה, אלגנטית, אבל לא ראוותנית. איכשהו היא ידעה להתלבש בטעם טוב אבל לא מנקר עיניים... יחד עם יצחק הם גדלו ארבעה ילדים, שכל אחד מהם מצטיין בתחומו.

בשנים האחרונות היה לי קשר עם בטי, דרך החוג לספרות, ואחר כך דרך קבלות השבת בבית יונתן. הילדים היו שותפים, בעיקר לקבלות השבת, והם בהחלט יחסרו לנו כעת. בטי הייתה משתתפת פעילה, אשר לאט לאט אבדה מכושרה, אך לא אבדה מכבודה.

נוחי בשלום על משכבך, ליד יצחק שכל כך אהבת, באדמת הקיבוץ שאת היית שותפה בהקמתו.

תמר וולפין

